

Tornai József

Maximák

R. Zsolt halálára

1.
*Megnőnek kicsi dolgai,
ki a föld sarát eszi.
Így tér vissza a kozmikusba,
ahonnan anyja méhe hozta.*
2.
*Száz emberöltő épp elég,
hogy bolygó legyen, vagy menyét.
Bármilyen lénnyé alakuljon,
van helye árkon, horizonton.*
3.
*Nincs olyan megsemmisülés,
amiről fecseg a józan ész.
A gén milliárd éve kezdte,
és nincs oka, hogy befejezze.*
4.
*Másodpercé a sok halott,
az idő szárnyát nem fogod.
Csak fátyol-fák a véges lények.
Nem az pusztít el, ami éltet?*

Mintha

*Mintha nőnél, miután megszülettél,
mintha búvölne a patyolat-tél,
mintha volna apád, anyád és testvéred,
mintha barátaid körülnevetnének,*

*mintha megörülnél a szárcsás mocsárnak,
mintha minden könyved új varázslat
volna: és gyűjtött tudásod
neked adná a rejtett világot,
mintha szerelmed is mind halhatatlanná
tenne, s napod lángja azt mondaná:
ajándék vár arany-unokáktól,
mintha örökké ihatnál a nyárból,
és az idő csak úgy hajladozna
lábad előtt, mint szélben a rózsza,
s mintha nem ijesztenének a halottak,
mintha nem tudnád, hogy te is illanó vagy,
mintha azért emelne értelméd,
hogy agyaddal még több titkot fejts meg,
s mintha csak újabb váltaná elmúlt betegséged,
s gyógyulásod tovább növelné a véget,
s mintha azért törne föl utolsó órád,
mintha élni nem volna boldogság.*

Röpülj, madár, röpülj...

*Röpülj, madár, röpülj,
Menaságra röpülj,
az én galambomnak
gyöngye vállára ülj.*

*Mondd meg, hogy ki vagyok,
mondjad, hogy rab vagyok
szerelem-tömlőcben
talpig vasban vagyok.*

*Megismered hangját,
terülő szoknyáját,
amíg egyik táncból
másikba szökken át.*

*Ünneplem én fénnyel
bódulok szívemmel,
ahogy az egész világot ő
megtölti örömmel.*